

Φθάνει μυστικοπαθής
διοργανωτών πληθούς.

- Φ.— Πόσοι διοργανωταί
μὲς σ'τὸ σκότος προχωροῦν...
κι' ἕνα φαίνεται, κοιτῆ,
προσωπείον αἰθροῦν.
- Περικλέτο μου νοθρέ,
πρόσεχε, καὶ μὰς σιμόνου
προσωπίδες ἔρρυθραί,
καὶ τὸ στόμα μου σιμόνου.
- Π.— Βλέπω μυστικοὺς ἀνθρώπους,
ἐλέτω καὶ χαλκοπροσώπου.
Τάχα τοῦτο τί δηλοῖ;
πλησιάζουν... μὰς καλοῦν...
καὶ λιπόσαρκοι πολλοὶ
περὶ λίτους ἔμυλον.
- Ἐρυθρὰς κρᾶσῶν σφραγίδας,
ἄνω κάτω πτέρυγίζου,
καὶ σὲ μαύρας καταιγίδας
κόκκινα χάρτιά σφραγίζου.
- Τὶ σωτηρίως σφραγίς
πνεύματος Ἑλληνικοῦ
καὶ διοργανωτικοῦ
τῆς ἀνοργανώτου γῆς.
- Κι' ἔκει ποδὸ χάσκεις σπῆτι σου
κι' ἐν ἄγορᾷ πληθούσῃ,
χαίθεινται τὴν νότῃ σου,
τὰ γένετα σου, τὸ μῦθος,
κι' ἄνφ' γὰρ λίπος οὐκ ἔστις δουδῶρον νοθευμένων
τὸν κεραυτὸν εἰς φάκελον λαμβάνεις κεκλεισμένον.
- Φ.— Ἐλαβες φάκελον καὶ σὺ, ἔρε Περικλῆ, γραφίδῃ,
φρικτὸν μυστηριώδη;
- Π.— Στὸν καφρονὲ καθόμουνα μὲ κάπ Μαζ' ἀνέλου
καὶ γὰρ τοῦ κράτους λέγαμε τὴν τὴν σαχλαμέρα,
ἔταν τῆς οργανώσεως λαμβάνω τρεῖς φακέλους
μὲ μὲ σφραγίδα κόκκινη, ποὺ μ' ἔπιεσε τρομέρα.
- Φ.— Μὲς σ'τοῦ Σωκράτη τὴν σπηλιὰ ἀγὰ ἀγὰ προχώρα...
ὡ νδὲ διοργανώσεως, ὡ νδὲ ἀνατρυχίας!
- Π.— Πρόσερχονται κι' ἀπὸρῶσι καὶ προσωπιδοφόροι,
καὶ διοργανῶσι ζῆτοῦν ὑπὸ μαύρας ποικίλας.
- Φ.— Βγάζουν ἔβλινα μαχαίρι
προσωπίδες σοβαράς,
γράφουνα σὲ τοίχους χέρια
τὸ Θεκέλ, Μανές, Φαρές.
- Μῆτα λέει γρὺ κανεῖς,
μ' ἔλαλο κοχλάζου νόθο,
καὶ δακτύλους ἀφανεῖς
μὲς σ'τὸ πρόσωπό μου νοθόθο.
- Π.— Νδὲ μαύρη, γραφίδῃ,
ἀγρία, ζοφώδη.
Τὶ τῶμος, τί ἔράματα
τί νέα προγράμματα

Φ.— μὲ μήκας, μὲ πλάτος...
Τοῦ ζόφου τὸ κράτος
χρειάζεται ζόφους,
ἀλλάλους συντρόφους,
ψιθύρους καὶ φόφους
κρυφούς, ὑποκόφους.

Ἐμπρός... ἔως πότε,
κρυφοὶ πατριώται,
χωρὶς ὀργανώσεως
θὰ φάλλωμεν μόνον
μὲ πάθος, μὲ πόνον,
στομάχων κενώσεως.

Ἄργανῶσι λείπει
σ'τὸ κράτος τοῦ λήρου,
νὰ λείψουν τὰ λίπη
τοῦ κάθε δουτύρου,
καὶ κάθε μας σπειρας
καὶ κάθε μας χήρας
κι' εὐθόμου μας χόρου.

Ἄργανῶσι θέλω
νὰ λείψουν ρεμούλας,
προγράμματα στέλλω
μὲ κόκκιναις βούλας.

Π.— Μὰ ποῦς αὐτός, ἔρε Φασούλη, ποὺ πρὸς εἰδὼ σιμόνει;

Φ.— Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς μοῦ φαίνεται, καθῶνι.

Π.— Μὰ δὲν μοῦ λές, παρακαλῶ, καὶ τοῦτος τί γυρεύει
οἱ μυστηρίων σπήλαια καὶ οἱ νυκτῶν ἐρέθῃ;

Φ.— Ἀκόμη δὲν κατάλαβες τί τρέχει, φουκαρά;
μπούκουσε τὴν ὀργανῶσι κι' αὐτὸς τὴν φανερά,
καὶ θέλει τώρα τὴν κρυφὴ μ' ἐμὰς, συμπατριώτη,
μὲς σ'τῆς νυκτὸς τὰ σκότη.

Γι' αὐτὸ προσήθε, Περικλῆ, μὰζὶ μὲ τὸς ἐν τέλει...

Π.— Ποῦς νὰν ἔκτεινος, ποὺ παντοῦ φακέλους ἀποστέλλει;

Φ.— Τὰ πέρρητα τὰ τρομέρα
φοβήσου, Ταρταρίνα...

Π.— Ἢ προσωπίς ἢ αἰθρᾷ
ὁ Κόντας μήπως εἶναι;

Φ.— Σκαμνός... μὴν εἶσαι φαφαλάς...
σιγὴν εἰς δια τήρα...
δὲν πρῆται δόξου μὲ ρωτᾷς
γὰρ τί τοιαυτοῦ μακομοίρη.

Τὸ πᾶν μυστηρίων θαθῶ,
καὶ κάθε ἐλαδῆ, ποὺ προσπαθεῖ
συμπέρασμα νὰ ἐγάλη.

Τρῶει καὶ μούντζαις καὶ σερκαζαῖς
κι' ἀράταξ κατραπακταῖς
ἀπάνω σ'τὸ κεφάλι.

Ἐμπρός πρὸς διοργανῶσι καὶ χείρας μας καὶ πόδες,
λευκάνωμεν τὰ πρόσωπα μὲ δουτύρον λιπόδες,
καὶ μυστικοὺς ὀργανῶσι συντρέχων τοῦ καιροῦ σου,
οἱ σοφῶτα Τροφονία
καὶ οἱ ἄντρα καταχθόνια
τὴν νύκτα μυστηριώδως νὰ τρέχῃς πρὸς νεροῦ σου.